

การพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อน ช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 Developing Summary Writing Abilities through Peer-Assisted Learning with KWL Plus Technique for Fifth-Year Primary School

^{1*}ฟิรฮานา อูปมา Firhana Uppama

^{2**}ประกาศ ปานเจียง Prapas Panjiang

^{1,2}คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

^{1,2}Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University

*First author, e-mail: firhana267@gmail.com

**Corresponding author, e-mail: pprapas@hu.ac.th

Received March 25, 2025; Revised April 12, 2025; Accepted: August 7, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) ศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิทยาทานพัฒน สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) แบบวัดทักษะการเขียนย่อความก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test dependent) ผลจากการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความวิชาภาษาไทยโดยการจัดการ

เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจเรื่อง การเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.01 อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การเขียนย่อความ; การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน; เทคนิค KWL Plus

Abstract

This research article aims to: 1) compare the summarization writing ability of fifth-grade primary school students before and after learning through peer-assisted learning combined with KWL Plus technique, and 2) study the level of satisfaction with the learning management of writing summaries by organizing learning by helping friends with KWL Plus technique of the fifth-grade primary school students. This research is experimental research. The sample consisted of 24 fifth-grade primary school students from Wittayapipat School, under Satun Provincial Private Education Office, during the second semester of the 2024 academic year. The sample was selected using cluster random sampling. The research instruments included: 1) a lesson plan on summarization writing using peer-assisted learning combined with KWL Plus technique for fifth-grade primary school students, 2) a pre-test and post-test assessment of summarization writing skills, and 3) a satisfaction questionnaire on the learning approach using peer-assisted learning combined with KWL Plus technique for fifth-grade primary school students. Data analysis involved mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), and dependent-sample t-test. The research findings revealed that: 1) the summarization writing ability of fifth-grade primary school students after learning through peer-assisted learning combined with KWL Plus technique was significantly higher than before learning at the .05 level, and 2) the satisfaction of fifth-grade primary school students with this learning approach had an overall mean score of 4.01, which is considered a high level.

Keywords: Summary Writing; Peer Teaching Method; KWL Plus Technique

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นของตนเอง ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย ผู้มีทักษะภาษาไทยดีจะสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจและแสวงหาความรู้ในการศึกษาวิชาสาขาต่างๆ ได้เป็นอย่างดี การจัดการเรียนภาษาไทยจึงควรปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะและเจตคติที่ถูกต้อง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีโอกาสได้พัฒนาทักษะทางด้านภาษา ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ ตลอดจนการใช้ชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีความสุข

สำหรับทักษะการเขียนจัดว่าเป็นทักษะสำคัญที่ต่อเนื่องจากการอ่าน เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการเรียนวิชาต่างๆ การสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาพูดแล้วต้องอาศัยการเขียนเพื่อติดต่อสื่อสารในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะการเขียนย่อความ ซึ่งเป็นการจับใจความสำคัญจากเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จากการฟังหรือการอ่าน แล้วนำมาย่อให้เป็นสำนวนภาษาของตัวเอง สาระสำคัญของเนื้อหาต้นฉบับยังคงเหมือนเดิม ดังที่ธีรพัฒน์ หล้าเตย (2566); พงษ์ศักดิ์ อบอุ้น (2565) กล่าวถึงการเขียนย่อความสอดคล้องกันว่า การเขียนย่อความมีความสำคัญต่อการสื่อสารความเข้าใจระหว่างกัน ในกรณีที่ผู้ส่งสารมีเวลาที่จำกัดหรือรีบด่วนย่อไม่สามารถใช้ข้อความยืดยาวให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดได้ จำเป็นต้องรวบรัดหรือสรุปให้ได้ใจความที่ต้องการสื่อสารให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและชัดเจน ดังนั้นการเขียนย่อความทำให้สามารถบันทึกความรู้ต่างๆ เรื่องราวที่อ่านหรือฟังได้อย่างรวดเร็วสามารถย่นเวลาในการศึกษา แสวงหาความรู้ และเป็นการบันทึกเพื่อเตือนความจำได้ดี

อย่างไรก็ตามการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผ่านมายังประสบปัญหาด้านการเขียน โดยเฉพาะการเขียนย่อความ ซึ่งหากนักเรียนไม่สามารถเขียนย่อความได้เท่ากับว่านักเรียนไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ หรือจับประเด็นสำคัญของเรื่องได้ไม่ครบ จึงทำให้ไม่สามารถเขียนย่อความออกมาได้อย่างครบถ้วนและสมบูรณ์ ดังที่ธีรตนา ศิริลักษณ์ (2558) อ้างถึงใน ปณิดา พรหมท่า และคณะ (2567) กล่าวถึงปัญหาการเขียนย่อความว่า นักเรียนในโรงเรียนทุกระดับชั้นในประเทศไทยประมาณร้อยละ 20 ปัจจุบันนี้ประสบปัญหาการอ่าน เพราะอ่านหนังสือแล้ว ไม่เข้าใจ ตีความไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นบทเรียน โจทย์คณิตศาสตร์ อ่านการ์ตูน โฆษณา เมื่อนักเรียนอ่านไม่ได้หรือไม่เข้าใจย่อความเนื้อหาที่อ่านไม่ได้ เขียนไม่ได้ และตอบคำถามไม่ได้ จากการประเมินทักษะการอ่าน การเขียน และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2566 พบว่า ทักษะการเขียนของนักเรียนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ และจากการรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ปีการศึกษา 2565 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยคิดเป็น 48.08 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของโรงเรียนวิทยาพิพัฒน์ โดยเฉพาะด้านการเขียนย่อความ ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องเนื่องมาจากการอ่าน มีปัญหาที่จะต้องดำเนินการแก้ไข จากปัญหาการเขียนย่อความข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเทคนิคและวิธีการสอนต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความ เพื่อให้นักเรียนมีทักษะและผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นกว่าเดิม จากการศึกษาพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการที่ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาในการเขียนย่อความ ซึ่งการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการสอนที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่เกี่ยวกับการกระจายบทบาทในการสอน กลวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสอนกันเอง วิธีการสอนดังกล่าวมีรากฐานมาจากแนวคิดทัศนคติเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ สามารถทำได้ 2 แบบ คือ ให้ผู้เรียนรุ่นเดียวกันหรือเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ในระดับเดียวกันเป็นผู้สอน และให้รุ่นพี่หรือผู้เรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าเป็นผู้สอน (ทิตินา แหมมณี, 2567) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และทำกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน สามารถเสริมสร้างคุณลักษณะของความรับผิดชอบและฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะทางสังคมที่จะนำไปสู่การดำเนินชีวิตในสังคม ดังที่สายสุตา บัณฑิตกุล กล่าวว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการเพิ่มทรัพยากรหรือแหล่งข้อมูลความรู้จากเดิมที่มีแหล่งความรู้เพียงแหล่งเดียว คือ ผู้สอนผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้นอันเกิดจากการพูดคุยสนทนาและการป้อนข้อมูลย้อนกลับ ทบทวนเฉพาะเจาะจงตามความต้องการของแต่ละบุคคลเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น นอกจากการจัดการเรียนรู้โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนแล้ว เทคนิค KWL Plus เป็นเทคนิคที่ช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีกระบวนการคิดในขณะที่อ่าน (สายสุตา บัณฑิตกุล, 2563) และมาลินี สุทธิเวช (2561) กล่าวถึงเทคนิคดังกล่าวว่า มีขั้นตอนประกอบด้วย K (know) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนตรวจสอบว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใด W (Want to know) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องถามตนเองว่าต้องการรู้อะไรในเรื่องที่อ่าน L (Learned) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสำรวจว่า ตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทอ่าน และ Plus หมายถึงการเพิ่มกิจกรรมการเขียนย่อความ เพื่อเขียนบันทึกความหลังการอ่าน นอกจากนี้สมฤดี ทาแดง กล่าวถึงเทคนิค KWL Plus ว่า ในแต่ละขั้นตอนของเทคนิค KWL Plus ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะทางภาษาทุกด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมๆ กัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทั้งกระบวนการทางความคิด และฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ไปพร้อมกัน (สมฤดี ทาแดง, 2564)

จากการศึกษาเทคนิคและวิธีการสอนข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus มาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการ

เขียนย่อความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิทยาพิพัฒน์ เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการเขียนย่อความที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเอกชนในอำเภอมะนัง สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลอรอนงค์ จำนวน 20 คน และโรงเรียนวิทยาพิพัฒน์ จำนวน 44 คน รวม 64 คน 2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิทยาพิพัฒน์ อำเภอมะนัง จังหวัดสตูล ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้อง ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง 1 ห้อง คือนักเรียนห้อง ป.5/1 จำนวน 24 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประเมินความเหมาะสมมีค่าเท่ากับ 4.93 ซึ่งผ่านเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

2.2 แบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความแบบเขียนตอบ จำนวน 3 ข้อ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าความเหมาะสมอยู่ที่ 4.92 ซึ่งผ่านเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

2.3 แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.84 ซึ่งผ่านเกณฑ์ นำไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.80 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ (พล เหลืองรังษี, 2566)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้
 - 3.1. ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนทราบ
 - 3.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 3 ข้อ โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง จากนั้นบันทึกคะแนน
 - 3.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมกับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมจำนวน 12 ชั่วโมง
 - 3.4 เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำการทดสอบด้วยแบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความ หลังเรียน (Post-test) ฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง จากนั้นบันทึกคะแนน
 - 3.5 นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus
 - 3.6 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าที (t-test dependent)

ผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1. พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความวิชาภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความวิชาภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ระหว่างก่อนและหลังเรียน

คะแนน	n	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{d}$	t	p
ก่อนการจัดการเรียนรู้	24	12.42	2.53	4.50	13.427	.000*
หลังการจัดการเรียนรู้	24	16.92	1.86			

*p< .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ความสามารถในการเขียนย่อความวิชาภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2. พบว่า ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจเรื่องการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจเรื่องการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านครูผู้สอน	4.14	0.77	มาก
1. ครูอธิบายวัตถุประสงค์การเรียนรู้อย่างชัดเจน	4.13	0.74	มาก
2. ครูใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและเหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	4.13	0.74	มาก
3. ครูให้คำปรึกษา แนะนำและดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง	4.21	0.78	มาก
4. ครูสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและซักถามได้อย่างอิสระ	4.25	0.79	มาก
5. ครูสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน	4.00	0.78	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	3.85	0.81	มาก
1. กิจกรรมการสอนมีความสนุกสนาน	3.88	0.90	มาก
2. มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus	3.75	0.79	มาก
3. วิธีการเรียนการเขียนย่อความด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ทำให้นักเรียนสนใจเรียนมากยิ่งขึ้น	3.83	0.87	มาก
4. ครูสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและซักถามได้อย่างอิสระ	4.25	0.79	มาก
5. ครูสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน	4.00	0.78	มาก

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.03	0.80	มาก
1. ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความ	3.88	0.80	มาก
2. ได้รับประโยชน์จากเนื้อหาที่ใช้ประกอบการสอน	4.17	0.64	มาก
3. สามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.00	0.83	มาก
4. สามารถนำกิจกรรมการสอนด้วยการจัดการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ไปปรับใช้กับความสามารถอื่นๆ ในภาษาไทย	4.00	0.88	มาก
5. สามารถนำความสามารถในการเขียนย่อความไปปรับใช้ในรายวิชาอื่นๆ ได้	4.13	0.85	มาก
รวมเฉลี่ยทุกประเด็น	4.01	0.79	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ความพึงพอใจเรื่องการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.01$, S.D. = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านครูผู้สอน ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.77) รองลงมาคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.03$, S.D. = 0.80) และสุดท้ายด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x} = 3.85$, S.D. = 0.81) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

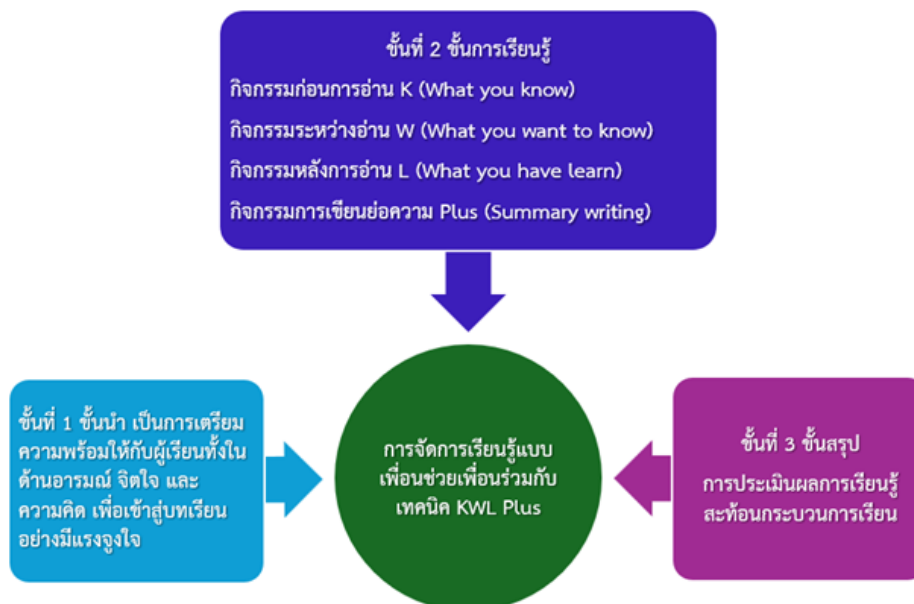
1. จากผลการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่าผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความวิชาภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ช่วยให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทบทวน และช่วยกันสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไหมฟ้า รัตนะ ที่ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญวิชาภาษาไทยโดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับ

แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า เปรียบเทียบทักษะการอ่านจับใจความสำคัญวิชาภาษาไทยโดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับแบบฝึกทักษะระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสช่วยเหลือและพัฒนาความสามารถของตนเองโดยการจับคู่ผู้สอนหรือนักเรียนที่มีผลการเรียนดีจับคู่กับนักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อนกว่า เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ตลอดจนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (ไหมฟ้า รัตนะ, 2566) นอกจากนี้เทคนิค KWL Plus ยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและมีแนวทางที่ชัดเจนในการอ่านและสรุปความ โดยเริ่มจากการตั้งคำถามก่อนอ่านเพื่อตรวจสอบความรู้เดิม ขณะอ่านมีการตั้งข้อสงสัยหรือคำถาม และหลังอ่านมีการสรุปความรู้ที่ได้รับพร้อมการสังเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม ช่วยให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และจัดระบบความคิดได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพงษ์ศักดิ์ อบอุ่น ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับเทคนิค KWL Plus ซึ่งผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับเทคนิค KWL Plus มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวได้ว่า เทคนิค KWL Plus เป็นเทคนิคที่เน้นทักษะกระบวนการอ่าน และทักษะกระบวนการคิดสามารถตรวจสอบความคิด เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักยอมรับและเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่อ่านเพิ่มมากขึ้น และได้เรียนรู้วิธีการเรียบเรียงความคิดด้วยภาษาของตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความได้ดียิ่งขึ้น (พงษ์ศักดิ์ อบอุ่น, 2565)

2. จากผลการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ความพึงพอใจเรื่องการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.01 อยู่ในระดับมาก เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ช่วยส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกันเองและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือกันในการทำความเข้าใจเนื้อหา นอกจากนี้เนื้อหาและกิจกรรมมีลักษณะเป็นกิจกรรมสั้นๆ นักเรียนได้ฝึกเขียนย่อความจากเนื้อหาที่ง่ายและมีความสนุกสนานก่อนฝึกเขียนย่อความจากเรื่องที่ยาก จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับไหมฟ้า รัตนะ ที่กล่าวไว้ว่าความพึงพอใจคือความรู้สึกนึกคิดที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในเชิงบวก ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนย่อความสูงขึ้น (ไหมฟ้า รัตนะ, 2566)

องค์ความรู้ใหม่

ผู้วิจัยขอนำเสนอองค์ความรู้ใหม่ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus

การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus เป็นการผสมผสานวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความ โดยใช้ความร่วมมือระหว่างเพื่อนในกลุ่ม และกระบวนการคิดวิเคราะห์ของเทคนิค KWL Plus ประกอบด้วย กิจกรรมก่อนการอ่าน K (What you know) กิจกรรมระหว่างอ่าน W (What we want to know) กิจกรรมหลังการอ่าน L (What you have learn) และกิจกรรมการเขียนย่อความ Plus (Summary writing) ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีจุดเด่นที่สำคัญคือการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลดีต่อทั้งผู้ที่ให้ความช่วยเหลือและผู้ได้รับความช่วยเหลือ เพราะผู้ที่อธิบายให้เพื่อนจะได้ฝึกฝนการถ่ายทอดความรู้และการคิดอย่างมีระบบ ขณะที่ผู้ฟังก็ได้รับความรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง ทำให้กล้าแสดงออกมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การทำงานเป็นทีม การเคารพความคิดเห็นผู้อื่น และการมีความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ของตน

บทสรุป

จากการผลวิจัยสามารถสรุปได้ว่าการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความวิชาภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจเรื่องการเขียนย่อความโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.01 อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนควรนำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ไปใช้กับเนื้อหาอื่นๆ เช่น การอ่านจับใจความ การเขียนเรื่องตามจินตนาการ เป็นต้น
2. ครูผู้สอนควรนำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับเทคนิค KWL Plus ไปใช้กับระดับชั้นอื่นๆ

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความควบคู่กับการอ่านจับใจความสำคัญ เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านและสามารถเขียนเก็บใจความสำคัญได้ครบถ้วน
2. ควรศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus ร่วมกับการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความ เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- ถิรพัฒน์ หล้าเตียง. (2566). การพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้เชิงรุก. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและวิธีสอน*. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิตินา แหมมณี. (2567). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 27). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปณิดา พรหมท่า และคณะ. (2567). การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบระดมสมองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุนทรวัฒนา. *การประชุมวิชาการ*

นำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติครั้งที่ 11 และนานาชาติ ครั้งที่ 9 (น.107-114). ขอนแก่น:
มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

พงษ์ศักดิ์ ออบุ่น. (2565). การพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับเทคนิค KWL Plus. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้. บัณฑิตวิทยาลัย:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พล เหลืองรังษี. (2566). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 4). สงขลา: สำนักพิมพ์พิกเซล
ดีไซน์ แอนด์ พรินท์.

มาลินี สุทธิเวช. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านสรุปความ โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค
KWL Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการ
สอนภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมฤดี ทาแดง. (2564). การจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความด้วยเทคนิค KWL Plus ร่วมกับแผนผัง
ความคิดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สายสุดา ปันตระกูล. (2563). การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของผู้เรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินและผู้เรียนปกติ. วารสารร่วมพฤษภูมิมหาวิทยาลัยเกริก, 38(2): 36-47.

ไหมฟ้า รัตน์ะ. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญวิชาภาษาไทยโดยการสอนแบบ
เพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. สารนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

